

noget Lys over Sagen, at jeg tværtimod troer at turde sige, at den netop, ved hvad der er fremkommet der, er bleven endnu mere dunkel. Jeg troer at turde sige, at selv saabanne Ting, som tidligere syntes at staae ganske fast, ere blevne bragte ind i det Uvisse ved den ærede Ministers Venægtelser og Bemærkninger. Jeg skal blot anføre et enkelt Exempel herpaa. I en Erklæring, der findes i Berlingske Tidende, dateret den 14de Marts 1865 og undertegnet af Auctionsdirecteur Carl Birch, som er en af de Mænd, der i Artiklen i „Fædrelandet“ vare betegnede som dem, der have havt med Sagen at gjøre, er Molzen betegnet som den Mand, „der indfandt sig hos mig“ — Birch — „og legitimerede sig som berettiget til at modtage nogle af Copist Hansens til Birch overleverede Breve „paa Ministerens Vegne“. Det er altsaa saa, at Molzen her betegnes som Den, der ligeoverfor Birch har legitimeret sig som berettiget til at modtage Breve af Hansens paa Ministerens Vegne, og ligeledes forelaa der i et Tillæg til Morgenposten en Erklæring fra den samme Molzen, hvori han paa flere Steder har erklæret sig at være bemyndiget af Ministeren til saavel at modtage visse Breve som at love den, der vilde overlevere Brevene, deels en Pengesum, deels Straffefrihed — Breve nemlig, som denne Mand havde modtaget fra tredie Mand — og Molzen erklærer ikke mindre end idetmindste tre Gange, at han var saaledes bemyndiget af Justitsministeren. Der syntes altsaa her at foreligge idetmindste eet Punkt, der maatte anses for at være temmelig sikkert, nemlig, at Molzen af Justitsministeren havde været bemyndiget til af Copist Hansens at modtage Breve, som andre Folk havde skrevet til denne Hansens, saavel som ogsaa til at gjøre Hansens Tilbud i den Anledning; men selv dette Punkt er af den ærede Minister blevet benægtet under Forhandlingerne i Landstinget, idet den ærede Minister der har yttret, at Molzen ingenlunde var hans Fuldmægtig, ikke havde nogen Fuldmagt fra ham, men maatte betragtes som Hansens Fuldmægtig o. s. v. Det

forekommer mig saaledes klart, at der allerede her fremtræder et Punkt, som i høi Grad trænger til Dplysning; thi saameget er vist, at enten maa den ærede Justitsminister have taget Ordet „Fuldmagt“ i meget begrændset Betydning og forstaaet derved en i aldeles bestemt lovmæssig Form paa stemplet Papir affattet Fuldmagt, eller ogsaa maa der her fra Molzens Side være drevet et grovt Misbrug med Justitsministerens Navn, navnlig naar Molzen f. Ex. ender et Brev, han har skrevet til Copist Hansens Fader, med disse Ord: „I Genhold til alt Fornævnte afgiver jeg herved den bestemte Erklæring, at der fra Justitsministerens Side ikke skal paadrages Deres Søn S. S. Hansen nogen Forsølgelse eller Tiltale i nogen Maade i Anledning af disse Breves Indhold og Ubleverelse“, undertegnet: „C. Molzen“. Her er altsaa strax et Punkt, som netop gjenem Landstingsforhandlingerne har viist sig i høi Grad at trænge til Lys; men det er langt fra det eneste. Jeg kan sige, at saagodtsom ethvert Punkt i denne Sag trænger i høi Grad til nøiere Dplysning.

Jeg skal nu tillade mig noget nærmere i det Enkelte at paavise dette. Jeg skal først forudsende den Bemærkning paa samtlige Forespørgeres Vegne, at det ganske vist er deres Ønske, at der over denne Sag maa blive kastet saa stærkt Lys som muligt og fremkomme saa mange Dplysninger som muligt, og endvidere skal jeg sige til, at det ogsaa er overeensstemmende med samtlige Forespørgeres Ønske, naar jeg i min Fremstilling af de Punkter, hvorom Uenighed fra de forskjellige Sider hersker, stiller mig paa et strængt upartist Standpunkt, ikke sælber nogen som helst Dom, men kun fordrer Dplysninger. — Jeg sagde, at der over saagodtsom ethvert af Sagens Hovedpunkter, paa Grund af Fremstillingens Forstjellighed fra begge Sider, var en vis Dunkelhed. Naar vi saaledes tage det første Hovedpunkt, nemlig den Sigelse, der er fremsat mod den ærede Minister for uden Brevsfriverens Samtykke at have villet tilvende sig Breve, der i Fortrolighed vare skrevne fra en